

ningsbeføjelser findes. Tværtimod vil der, efterhånden som Fællesskabet udvikles, tilfalde eksekutivorganerne og parlamentet en stadig større myndighed. Den nuværende opdeling af beføjelserne må forklares ud fra de nationale parlamenters traditioner, som i alle lande går ud på overlade overvågnings og gennemførelsen af udenrigspolitiske traktater til deres regeringer, som de på deres side kontrollerer.

75. Men især CEE-traktaten lader sig selv ud fra rent formelle synspunkter ikke sammenligne med en udenrigspolitisk traktat af traditionel art; den er ved sin rammekarakter snarere en grundlov for Det økonomiske Fællesskab. Fremfor alt rummer den vidtgående mulighed for at udstede forordninger, der i praksis er love, og direktiver — et væsentligt nyt element.

Ekstistensen af Fællesskabets egen lovgivningsvirksomhed gør det indlysende, at den nuværende fordeling af beføjelserne ikke er tilfredsstillende. I længden kan det ikke accepteres, at de nationale regeringer i ministerrådet uden begrænsning varetager funktioner, der er af klar lovgivningsmæssig karakter. Selv om man ville godkende forbindelsen mellem eksekutive opgaver på ét plan og lovgivningsmæssige opgaver på et overordnet plan, således som man f.eks. kender det fra det tyske forbundsråd, hvor enkeltstaternes regeringer deltager i forbundslovgivningen, så vil man ikke kunne undlade at kræve direkte deltagelse af det parlamentariske organ. Det er med andre ord uundgåeligt, at Det Europæiske Parlament får del i den besluttende myndighed med hensyn til forordninger og tilsvarende bestemmelser.

76. Eksekutivorganets stilling vil selvsagt ikke forblive uberørt af en sådan omformning. Hvad dets nuværende karakter angår, er det vanskeligt at beskrive den ved en kort definition.

Da eksekutivorganets medlemmer ikke er underkastet nogen instruktioner, er de utvivlsomt ikke embedsmænd, der handler efter ordre fra deres regeringer. Tværtimod viser den kendsgerning, at de i deres handling er ansvarlige over for Det Europæiske Parlament, og at de kun af parlamentet kan afsættes før udløbet af deres embedsperiode, at det drejer sig om politiske stillinger. Eksekutivorganets ret til at fremsætte for-

slag, der for mange af CEE-traktatens spørgsmåls vedkommende i praksis er en pligt, viser, at det har været de kontraherende parters hensigt at overdrage eksekutivorganet en vigtig rolle ved den konkrete udformning af den europæiske politik. Ved de af ministerrådets beslutningsbeføjelser, der finder anvendelse på forslag fra kommissionen, er medlemsstaterne ganske vist på central måde delagtiggjort i Fællesskabets afgørelser uden dog at kunne give afkald på kommissionens medvirken. Tværtimod er et snævert samspil mellem det uafhængige eksekutivorgan og ministerrådet påkrævet. Også den kendsgerning, at kommissionens forslag alene kan ændres af ministerrådet ved enstemmighed, understreger eksekutivorganets politiske stilling.

Det ville således være urigtigt kun at betragte eksekutivorganet som et forberedende og udøvende organ af teknisk karakter, fra hvilket der ikke kunne eller skulle udgå selvstændige tilskyndelser og politisk initiativ. Den videre udvikling må under ingen omstændigheder bestå i en reduktion af eksekutivorganet til et embedsmandsforum; den skal tværtimod have til formål at omdanne det til en overgangsform til en ægte demokratisk regering.

77. Det Europæiske Parlament legemliggør i rene form Fællesskabets politiske karakter. Allerede i sin nuværende form, der er kendetegnet ved medlemmernes indirekte valg og relativt begrænsede beføjelser, udøver det vigtige demokratiske funktioner. Det kontrollerer eksekutivorganerne, fungerer som rådgivende organ i mange spørgsmål, medvirker ved beslutninger om visse sager og virker i almindelighed gennem sine plenarmøder som Fællesskabets fremadstræbende element.

Det er allerede blevet påpeget, at parlamentets beføjelser i løbet af Fællesskabets udvikling ubetinget må udvides. De beføjelser, som de folkevalgte repræsentationer i medlemslandene ved traktatens indgåelse har givet afkald på, må ubetinget overdrages til parlamentet for at sikre en umiddelbar demokratisk kontrol med de til De europæiske Fællesskaber afgivne vidtrækkende beslutningsbeføjelser.

Det direkte valg af medlemmer af Det Europæiske Parlament danner det formelle modstykke til disse materielle krav. Kun